

(א) מינת וכו' הוא טעות.
דק"ס, (ב) ופסכה לו ב',
(ג) פ"ב הלכה ט, ד, ר"ח,
(ד) ופוספחה שם פ"ב ה"ב,

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה ה"ג פבי ר"ח וכו' כדי שיהו זנות לזמן וכן משמע כ"ל ומינת לזכיית ומינת ראשונה למקום: (ב) ד"ה דבש וכו' אי"נ הכי קאמר דוקא בזכותו: (ג) תוס' ד"ה הא בלמה, י"ב ר"ל צריימא והא בדרבא ר"ל ממניין:

מוסף תוספות

א. שמניחין לאותה בריכה שניה בריכה ראשונה שתלד שהיא ג' לאמהות כדי שלא תברח הבריכה השניה ותברח הראשונה והאמהות עמה.
ב. ומכשיר, נענין.
ג. כיון דאיכא חלות ומערב בהו שעה, לא חזו למשקה ומאכל הוא.
סס.

מתני' הלוקח פירות שזבן, כגון שאמר לו ניסן מכור לי פירות שנה זו מה שילדו בכל חדש אבל האמהות לא קנה.
ודרך היונים לעשות שני ולדות בכל חדש זכר ונקבה חוץ מחדש אדר שאין יולדין והנהו ולדות גם הם לסוף ז' חדשים עושים ולדות בכל חדש וכל שני ולדות קרוין זריכה:
מפריח, הלוקח זריכה ראשונה מניח לפרוח עם האם שאותן לא מכר שכן דרך המוכרין פירות שזבן לעבד זריכה ראשונה להיות זרות לאמהות להתקיים השזבן פן יברחו האמהות והוא שזכרו לא מכר הלכך מסתמא גם זריכה ראשונה של שנה זו עיכב עם השזבן דזו היא קיום השזבן, ובגמ' מפרש דגם פירות הרשוסים דהיא זריכה ראשונה שייך המוכר להיות זרות להך עם זריכה ראשונה פן תברח דהא אלתא לא מנטוואת ומניון שזבנח זריכה ראשונה תברח גם האם ונמלא מפקיד שזכרו, כך דעמי לפרשה בגמ': **פירות נוורת**, של שנה אחת, דבורים הנולדים מן הכוורת: **נוטל ג' נחילים**, ג' חצרות הנולדות ראשונה בג' זמנים מט' ימים או י' ימים זה אחר זה שכן דרך הכוורת בתחלת ימות הקיץ יולא מן הכוורת נחיל של דבורים ילדות שילדו האמהות ויושזין על ענף האילן

ומציא כוורת חדש ומכניסן לתוכו וכן לסוף ט' או י' ימים יולא נחיל של דבורים אחר ומציא כוורת אחרת ריקנית ומכניסן לתוכו וכן השלישי וקורין לו טירא"ל יש שעושין עד ז' וח' פעמים במלכות יוין ובמלכות זו רובן עושין ג' פעמים והשלישי גרוע מכולן
לחרון אחרון גרוע הלכך די בג' נחילין ראשונים שהן חשוזין: **ומסרם**, כלומר מנחין ואילן יגרום להם המוכר שימסרם מאליהן ולא יעשו עוד פירות כדי שיכו טרודין ועסקוין לעשות דבש וכל זמן שעושין דבש אין עושין ולדות והדבש של מוכר הוא שכן דרך הכוורת לאחר שינאלו כל הנחילין עושה דבש יש שהורגין אותן ולוקחין הדבש יש שמריקין אותן לכוורת ריקנית: **ומסרם**, בגמרא מפרש: **חלות דבש**, הכוורת לאחר שעשתה פירות וילאו הנחילין לוקחין את הדבש והוא עשוי חלות ויש צו י' חלות או עשרים זה צדד זה משעוה ודבש מעורב יחד והמוכר חלות כוורתו ולא מכר את הכוורת רוצה הוא להכניסה בימות הגשמים להכניעה לשנה הבאה לעשות פירות והלכך מסתמא שייך ז' חלות להתפרנס בהן לדבורים בימות הגשמים: **גרופיות**, ענפים וחזר ולומת, כדאמר' צבראשית רבה^[ט] ויטע כרם [בגאשית ט] לא היה לו ליטע לא ייחור אחד ולא גרופית אחת ומיהבן היה לו א"ר אבא בר כהנא הכניס עמו זמורות לנטיעות וייחורים לתאנים וגרופיות לזימים: **גב'** **והסניא**, הלוקח פירות שזבן מפריח זריכה ראשונה ושניה וקס"ד דשמי זריכות הללו מן האמהות כגון זריכה ראשונה של ניסן וזריכה שניה של אייר והלכך קשיא לתמנימין דלא משיירא אלא זריכה ראשונה של אמהות לבדה אבל כל מה שילדו האמהות עוד הכל מכור: ה"ג **זפי'** ר"ח מרומי **לא קשיא הא ה הא לאמה**, האי שניה אזריכה ראשונה קאי שיפריח גם זריכה ראשונה שתלד היא זריכה ראשונה לסוף ז' חדשים כדי שיהו זרות (א) לזריכה אמן ראשונה וכן משמע הא לה האי שניה לה לזריכה ראשונה משיירין אותה כדי שתתקיים היא: **והא לאמה**, האי זריכה ראשונה דקתני במתני' וצברייתא לאמה קאמר שמשיירין לה להאם זריכה ראשונה ממנה להיות לה לזוואת וצאה הצרייתא להשמיענו דמהיא זריכה ראשונה של אס משיירין גם ממנה זריכה ראשונה ומאי דלא פירש במתני' פירש צברייתא, והאי דקרי לפירות זריכה ראשונה שניה משום דשנייה הם לאמהות של אמן בני בניים שניים הם לזנייהם, וצין מתני' וצין צרייתא בזכור פירות שזכרו סתם מיירי והמשנה והצרייתא בזכיירה אחת מיירי ובשזבן אחד כמו שפירשתי אלא שהצרייתא פירשה יותר מן המשנה דמתני' לא איירי צבני זריכה ראשונה אס יפריח גם מהא או לא וכן נראה צעיני ועיקר, ויש לשונות הרבה דמוקין לה צשני שזבצין או צשמי מכירות ואין בהן ממש ושיטת השמועה אינה מתישבת בהן כלל: **ופריך** גמרא **לאמה מ"ט**.

די צבריכה ראשונה דקתני מתני' מפריח זריכה ראשונה ולא קתני ז' זריכות פשיטא דמשום דמנטוואת אצרתא כלומר אזריכה ראשונה דשזקינן לה ואזוגא הוא הזכר בן זוגה כן פרי"ח, ולא הוה צריך הגמ' להזכיר דבר זה אלא משום דלא תקשי מה לנו לזוואת דצרתא הלא יש לה בן זוג דמנטוואת בהדיה הלכך פירש לך דלכל היותר שני מיני זרות צעי מתני' בן זוגה וצנייה: **אישי נמי**, זריכה ראשונה תנטוואת אלתא ואצין זוגה שהרי יש לה שני מיני זרות ולמה אנו מצריכין להניח לה זריכה ראשונה כדי שלא תברח היא ומתוך כך תברח גם האם ותרצה השזבן: **ומשני אמה אצרתא**, לבד מנטוואת שרחמי האם על הבת אבל צרתא דהיינו זריכה ראשונה לא מנטוואת אלתא לבד ואצין זוגה אלא אס כן יש לה בניים הלכך מניחין גם לזריכה ראשונה בניים דהשתא איכא חצורות טובא אלתא ובן זוגה וזריכה ראשונה וזריכה של זריכה ראשונה בת הבת דכיון דאיכא ג' חצורות אפי' בני זריכה ראשונה לא ערקין דמנטוואי אלתאם ואס אלתא ואין להניח להם בניים לאצטוומי צהדייהו דהשתא האם מנטוואת אצרתא זריכה ראשונה וזריכה ראשונה מנטוואת נמי אצרתא זריכה שניה להאם שהיא ראשונה לה והיא מנטוואת אלתא והאס אלתא מהו להו חצורות טובא, כן נראה צעיני שיטת שמועה זו ויש לשונות רבות וא"א ליישבן: **זמה מסרסן**, דלשון סירוס זכרות משמע פשוטה של משנה: **צחדל**, להאכילן חרדל כדמפרש לקמיה: **לא חרדל מסרסן אלא**, גרמא בעלמא קגריס להו כדמפרש: **חד**, מר: **ואולנות אס דובשנן**, ומתוך שציעותן צטילות מפריח ורביה וחחורות ועושות דבש, ורבינו חננאל פירש אוכלות דבש שצנקצי החלות וחחורות ומגדלות צנקצים ואיכא למימר דלשנה הבאה יולדו אותן הדבורים ויהיו של מוכר: **ור'** **יוחנן**, לאו אסירוס של זכרות מיירי כלל אלא סירוס לשון דילוג הוא כמו קראה סירוסין צמסכת מגילה ירושלמית^[ז] וה"ק מתני' נוטל ג' נחילין ע"י דילוג ראשון שלישי וחמישי והמוכר יטול השאר שיהיה לשנייה מן הטובים ומן הכחושין שכן דרך סתם מוכרי כוורת: **צמסניתא תנא**, והכי הלכתא דצרייתא עיקר וגם לשון המשנה דקתני ומסרס כן משמע שתחלה נוטל ג' נחילין רזופין ואחר כך מסרס זה נוטל אחד ז' [הלוקח] נוטל אחד ומניח אחד לצורך המוכר: **דבש**, אפי' בזכותו אינו יולא מידי מאכל ואע"פ שיש עת שהדבורים אוכלין דובשנן אפילו הכי אינו יולא מידי מאכל עד שיקצוה צפירוש למאכל דבורים, א"י^[ח] דוקא בזכותו הוא אוכל אבל אס זב מכוחו הוא משקה מסתמא אלא אס כן חישב עליו לאכילה דמתניא בהדיא בראש צרייתא דמסכת טהרות^[ט]: **לא אוכל** לטמא בצבייה: **ולא משקה**, לטמא צרביעית, ומיהו לעצמו מקבל אוכל טומאה בכל שהוא כדמפרש תורת הכניס [שמניי פיק ט] מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) אבל האי דבש בזכותו אין לו תורת אוכל כלל אפילו לקבל טומאה: **שפי חלות**, שמניחין לימות הגשמים הדבורים ומפורש בתוספתא [פ"ד הל"ה] שהן חלות חילוונות צפירוש ר"ח: **רצה אמר ר'** **אליעזר** היא, משום דקתם דבש לא משמע ליה שמי חלות אלא כל דבש של כוורת הלכך ניחא ליה לרצא טפי לאוקומה כיחידאה:

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא

פ.

הא באמה (א) **והא בברתא**, כלומר משנה וצרייתא חד הוא ומפריח זריכה ראשונה דמתני' היינו זריכה ראשונה של כל אס ואס [והא צברתא כלומר כל אס ואס צינ צנות צין אמהות] וצרייתא נמי ה"ק מפריח זריכה ראשונה ושניה היינו ראשונה לזריכה שהפריח והיא שניה לאמה לזריכה הראשונה שצצילה מפריח אלו והוא הדין שניה ושלישית ורביעית^[א] אלא דלטו כי רוכלא ליחשיזי ולמל: **דבש** בזכותו שיקצוה למאכל דבורים צפירוש ואין נראה לר"י דאין לך דבר ראוי לאכילה שיעיל צו זוס דבר עד שיפסק מאכילת כלל: **אי"נ** **יוצא מידי מאכל** **ע"פ**, פ"ה עד **ע"פ**, תימה לר"י דצמס' מנשיירין (פ"ו מ"ד) חשיז דבש צהדי ז' משקים^[ב] ואומר ר"י דהיינו אחר שהפרש מן השעוה אצל כזוורתו שהוא עם השעוה יש עליו תורת אוכל ולא תורת משקה^[ג]:

תריץ

יוסי בר חנינא לא חרדל מסרסן אלא מתוך שפיהן חד חוזרות ואוכלות את דובשנן ר' יוחנן אמר נוטל שלשה נחילין בסירוס במתניתא תנא 'נוטל ג' נחילין בזה אחר זה מכאן ואילך נוטל אחת ומניח אחת: חלות דבש מניח שתי חלות וכו'^[ד]: אמר רב כהנא דבש בכזורת אינו יוצא מידי מאכל לעולם אלתא קסבר לא בעי מחשבה מיתיבי דבש בכזורת אינו לא אוכל ולא משקה אמר אב"י לא צריכא אלא לאותן שתי חלות רבא אמר רבי אליעזר היא

דרתנן

ומציא כוורת חדש ומכניסן לתוכו וכן לסוף ט' או י' ימים יולא נחיל של דבורים אחר ומציא כוורת אחרת ריקנית ומכניסן לתוכו וכן השלישי וקורין לו טירא"ל יש שעושין עד ז' וח' פעמים במלכות יוין ובמלכות זו רובן עושין ג' פעמים והשלישי גרוע מכולן
לחרון אחרון גרוע הלכך די בג' נחילין ראשונים שהן חשוזין: **ומסרם**, כלומר מנחין ואילן יגרום להם המוכר שימסרם מאליהן ולא יעשו עוד פירות כדי שיכו טרודין ועסקוין לעשות דבש וכל זמן שעושין דבש אין עושין ולדות והדבש של מוכר הוא שכן דרך הכוורת לאחר שינאלו כל הנחילין עושה דבש יש שהורגין אותן ולוקחין הדבש יש שמריקין אותן לכוורת ריקנית: **ומסרם**, בגמרא מפרש: **חלות דבש**, הכוורת לאחר שעשתה פירות וילאו הנחילין לוקחין את הדבש והוא עשוי חלות ויש צו י' חלות או עשרים זה צדד זה משעוה ודבש מעורב יחד והמוכר חלות כוורתו ולא מכר את הכוורת רוצה הוא להכניסה בימות הגשמים להכניעה לשנה הבאה לעשות פירות והלכך מסתמא שייך ז' חלות להתפרנס בהן לדבורים בימות הגשמים: **גרופיות**, ענפים וחזר ולומת, כדאמר' צבראשית רבה^[ט] ויטע כרם [בגאשית ט] לא היה לו ליטע לא ייחור אחד ולא גרופית אחת ומיהבן היה לו א"ר אבא בר כהנא הכניס עמו זמורות לנטיעות וייחורים לתאנים וגרופיות לזימים: **גב'** **והסניא**, הלוקח פירות שזבן מפריח זריכה ראשונה ושניה וקס"ד דשמי זריכות הללו מן האמהות כגון זריכה ראשונה של ניסן וזריכה שניה של אייר והלכך קשיא לתמנימין דלא משיירא אלא זריכה ראשונה של אמהות לבדה אבל כל מה שילדו האמהות עוד הכל מכור: ה"ג **זפי'** ר"ח מרומי **לא קשיא הא ה הא לאמה**, האי שניה אזריכה ראשונה קאי שיפריח גם זריכה ראשונה שתלד היא זריכה ראשונה לסוף ז' חדשים כדי שיהו זרות (א) לזריכה אמן ראשונה וכן משמע הא לה האי שניה לה לזריכה ראשונה משיירין אותה כדי שתתקיים היא: **והא לאמה**, האי זריכה ראשונה דקתני במתני' וצברייתא לאמה קאמר שמשיירין לה להאם זריכה ראשונה ממנה להיות לה לזוואת וצאה הצרייתא להשמיענו דמהיא זריכה ראשונה של אס משיירין גם ממנה זריכה ראשונה ומאי דלא פירש במתני' פירש צברייתא, והאי דקרי לפירות זריכה ראשונה שניה משום דשנייה הם לאמהות של אמן בני בניים שניים הם לזנייהם, וצין מתני' וצין צרייתא בזכור פירות שזכרו סתם מיירי והמשנה והצרייתא בזכיירה אחת מיירי ובשזבן אחד כמו שפירשתי אלא שהצרייתא פירשה יותר מן המשנה דמתני' לא איירי צבני זריכה ראשונה אס יפריח גם מהא או לא וכן נראה צעיני ועיקר, ויש לשונות הרבה דמוקין לה צשני שזבצין או צשמי מכירות ואין בהן ממש ושיטת השמועה אינה מתישבת בהן כלל: **ופריך** גמרא **לאמה מ"ט**, **די צבריכה** ראשונה דקתני מתני' מפריח זריכה ראשונה ולא קתני ז' זריכות פשיטא דמשום דמנטוואת אצרתא כלומר אזריכה ראשונה דשזקינן לה ואזוגא הוא הזכר בן זוגה כן פרי"ח, ולא הוה צריך הגמ' להזכיר דבר זה אלא משום דלא תקשי מה לנו לזוואת דצרתא הלא יש לה בן זוג דמנטוואת בהדיה הלכך פירש לך דלכל היותר שני מיני זרות צעי מתני' בן זוגה וצנייה: **אישי נמי**, זריכה ראשונה תנטוואת אלתא ואצין זוגה שהרי יש לה שני מיני זרות ולמה אנו מצריכין להניח לה זריכה ראשונה כדי שלא תברח היא ומתוך כך תברח גם האם ותרצה השזבן: **ומשני אמה אצרתא**, לבד מנטוואת שרחמי האם על הבת אבל צרתא דהיינו זריכה ראשונה לא מנטוואת אלתא לבד ואצין זוגה אלא אס כן יש לה בניים הלכך מניחין גם לזריכה ראשונה בניים דהשתא איכא חצורות טובא אלתא ובן זוגה וזריכה ראשונה וזריכה של זריכה ראשונה בת הבת דכיון דאיכא ג' חצורות אפי' בני זריכה ראשונה לא ערקין דמנטוואי אלתאם ואס אלתא ואין להניח להם בניים לאצטוומי צהדייהו דהשתא האם מנטוואת אצרתא זריכה ראשונה וזריכה ראשונה מנטוואת נמי אצרתא זריכה שניה להאם שהיא ראשונה לה והיא מנטוואת אלתא והאס אלתא מהו להו חצורות טובא, כן נראה צעיני שיטת שמועה זו ויש לשונות רבות וא"א ליישבן: **זמה מסרסן**, דלשון סירוס זכרות משמע פשוטה של משנה: **צחדל**, להאכילן חרדל כדמפרש לקמיה: **לא חרדל מסרסן אלא**, גרמא בעלמא קגריס להו כדמפרש: **חד**, מר: **ואולנות אס דובשנן**, ומתוך שציעותן צטילות מפריח ורביה וחחורות ועושות דבש, ורבינו חננאל פירש אוכלות דבש שצנקצי החלות וחחורות ומגדלות צנקצים ואיכא למימר דלשנה הבאה יולדו אותן הדבורים ויהיו של מוכר: **ור'** **יוחנן**, לאו אסירוס של זכרות מיירי כלל אלא סירוס לשון דילוג הוא כמו קראה סירוסין צמסכת מגילה ירושלמית^[ז] וה"ק מתני' נוטל ג' נחילין ע"י דילוג ראשון שלישי וחמישי והמוכר יטול השאר שיהיה לשנייה מן הטובים ומן הכחושין שכן דרך סתם מוכרי כוורת: **צמסניתא תנא**, והכי הלכתא דצרייתא עיקר וגם לשון המשנה דקתני ומסרס כן משמע שתחלה נוטל ג' נחילין רזופין ואחר כך מסרס זה נוטל אחד ז' [הלוקח] נוטל אחד ומניח אחד לצורך המוכר: **דבש**, אפי' בזכותו אינו יולא מידי מאכל ואע"פ שיש עת שהדבורים אוכלין דובשנן אפילו הכי אינו יולא מידי מאכל עד שיקצוה צפירוש למאכל דבורים, א"י^[ח] דוקא בזכותו הוא אוכל אבל אס זב מכוחו הוא משקה מסתמא אלא אס כן חישב עליו לאכילה דמתניא בהדיא בראש צרייתא דמסכת טהרות^[ט]: **לא אוכל** לטמא בצבייה: **ולא משקה**, לטמא צרביעית, ומיהו לעצמו מקבל אוכל טומאה בכל שהוא כדמפרש תורת הכניס [שמניי פיק ט] מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) אבל האי דבש בזכותו אין לו תורת אוכל כלל אפילו לקבל טומאה: **שפי חלות**, שמניחין לימות הגשמים הדבורים ומפורש בתוספתא [פ"ד הל"ה] שהן חלות חילוונות צפירוש ר"ח: **רצה אמר ר'** **אליעזר** היא, משום דקתם דבש לא משמע ליה שמי חלות אלא כל דבש של כוורת הלכך ניחא ליה לרצא טפי לאוקומה כיחידאה:

דתנן

שלא יברחו לא זה ולא זה, מבר לו חלות דבש של כזורתיו, מניח הלוקח שתי חלות דבש לצורך הדבורים שלא ימותו; דבש שהוא בכזורתו אינו יוצא מידי מאכל לעולם; שאע"פ שלא חישב עליו לאוכלו מטמא טומאת אוכלין; אינו לא מאכל ולא משקה, דלא מטמא טומאת אוכלין בכביצה ולא טומאת משקין ברביעית אלא א דיוצא מידי מאכל לעולם; אמר אב"י, כי תניא והיא דאינו לא אוכל ולא משקה אותן ב' חלות דמוקצות ניתור קאמר, אבל שאר דבש אינו יוצא מידי מאכל לעולם; רב אבא, הא דקתני אינו לא מאכל ולא משקה מני ר' אליעזר היא דכקרקע דמי;

עין משפט ונר מצוה

ל^ב א ב מיי פכ"ג מהל' מביה הל' יא יב יג טו"ש"ע ח"מ סי' ריג סעיף א' וקמן רכ סעיף יח:
ק^ב ג מיי" שם הל' יד:
ל^ד ד מיי" שם הל' טו וסמג שם טו"ש"ע ח"מ סי' רנח סעיף יד:
ל^ה ה ו מיי" שם הל' יז יג וסמג שם טו"ש"ע ח"מ סימן רכ סעיף יח ועיין שם:

לענין רש"י

טירא"ל, נחיל שלישי

(של שנה).

רבינו גרשום

פ"סקא הלוקח פירות שזבן, כלומר הגזלות ולא האמהות, יניח ומפריח המוכר בריכה ראשונה לאחר שמכר לצורך צוות האמהות שלא יברחו האמהות, מיכן ואילך הכל של לוקח הפירות: והנתיא מפריח בריכה ראשונה ושניה: הא באימא, שיש לה בנות כבר מפריחות וקנה פירות האם מה שהיא עתידה עוד לעשות כיון דיש להאם בנות גדולות מפריחות אין צורך הלוקח אלא להפריח בריכה ראשונה שיעשו האמהות אחר שלוקחן משום דבהכי אית להו לאמהות צוות בכנות ובזריכה אחת משום דאימא קרובה דעתה עם בנותיה: הא בברתא, אבל אם קנה פירות הבנות צריך הלוקח להפריח להן שתי בריכות משום דברתא לא מצות כלום עם אימה אלא עם בנותיה: ומקשי מאי שגא אמה, דבזריכה אחת סגי לה משום דצעות אברתא דאית לה ואזוגה דבזריכה ראשונה דשביק (א) לה ואמאי מפריח שתי בריכות: ומשני אימא בברתא מצטוואת וכו': והלוקח פירות כזורת, כלומר הגזלות: לוקח המוכר ג' נחילין, לצרכו דהכי קים לן בתלמוד נחילין הוו צוות להו ולא יברחו האמהות מרשות מוכר, נחילין אלו הבריכות של דבורים קיי להו נחילין: ומסרס, כלומר אפי' הכי אי רוצה המוכר לטרסן כדמפרש בגמ' רשאי לטרסן דלא מצי הלוקח לעכב על ידו ולומר לו הואיל שמכרת לי הולדות (א) אם אתה מסרס לאלו וגר האמהות שיהיו לי הולדות: לא חרדל מסרסן, לגמרי דאינו רשאי לטרסן לגמרי אלא מתוך שפיהן חד וחמורן מן החרדל שאומלות חוזרות ואוכלות כדי להסתיק פיהן ומתעסקות מחמת כן לעשות דבש הרבה ומתבטלות מפריח ורביה, והן סירוס יכול לעשות כדי להרבות לו דבש ובתו הכי יודווגו: ור' יוחנן אמר, מפרש למתני' מאי מסרס דהכי קתני דמסרס להו לא סירוס משום אלא נוטל ג' נחילין בסירוס שלוקח המוכר נחיל דארשן והלוקח השני והמוכר שלישי והלוקח הרביעי והמוכר חמישי, מיכן ואילך נוטל הלוקח כל שענה: במתניתא תני, דהכי מסרס להן לוקח (ומוכר) ג' נחילין רזופין בזה אחר זה, מיכן ואילך נוטל הלוקח אחת ומניח אחת לצורך, וכל הני משום צוותא הוא

^[1] כ"ל אישי נמי תלפונות אלתא וכו' ואתאי מפריח שמי זריכות... (ב) נראה דל"ל אן אהי רשאי לפרס האמהות כדי שיהיו לי חולדות: